

[Poul Dam.]

alt det, der skjulte sig bag de svage formuleringer. Det er f. eks. ganske interessant, at der ikke blev plads til ét eneste ord om Vietnamkrigen i den mundtlige del af redegørelsen; den får nogle få intetsigende linjer i den skriftlige del. Var der virkelig ingen i regeringen eller i regeringspartierne, der ved talens udarbejdelse interesserede sig for, at denne krig ikke alene er en grusom krig, der kaster sin slagskygge over en stor del af Sydøstasien og over den øvrige verden, men også en krig, som stadig rummer en alvorlig fare for verdensfreden, og som pålægger ethvert land, der på den ene eller den anden måde er allieret med De Forenede Stater, et dødsensalvorligt selvstændigt ansvar? Kan en krig virkelig blive så sløvende, bare lidelserne fortsætter længe nok?

Nu er der naturligvis den mulighed, at regeringen på forhånd var underrettet om det initiativ, som præsident Nixon tog i nat, dansk tid, og vidste, at der forelå en sådan nogenlunde betingelsesløs accept af, at man nu skulle slutte våbenstilstand og trække tropperne tilbage, men jeg er bange for, at det ikke er det, der er tilfældet. Og selv hvis man vidste noget om det, ville der være megen rimelighed i at få en udtalelse om, hvad man ønsker sig af det politiske arrangement efter krigens forhåbentlige afslutning, hvorledes man vil og kan spille ud fra dansk side.

Statsministeren sagde i sin tale om Det nære Østen, at udviklingen her gik meget hurtigt, og det er jo sådan, at der allerede siden tirsdag er sket nye ting. Jeg synes, at meget i Nærøstkonflikten er et afskrækkende eksempel på, hvorledes supermagterne hensynsløst handler med de små folk og hensynsløst udnytter de små folks nationalisme til at holde konflikter i gang. Der er brug for protest, der er brug for en indsats fra de små lande på dette område.

Tysklandsproblemet bliver omtalt af statsministeren, det må indrømmes, men hvordan gøres det? Man sætter stadig kikkerten for det blinde øje, når det drejer sig om Danmarks forhold til DDR, og man synes at mene, at alle væsentlige initiativer til forbedring af forholdet mellem Vesteuropa og Østeuropa skal tages af de store lande og af dem alene. Jeg har ikke noget ønske om at overvurdere Danmarks betyd-

ning i det storpolitiske spil eller vore muligheder for at spille en væsentlig rolle, men i dag synes faren også snarere at være den modsatte: at regeringen undervurderer Danmarks muligheder og foretrækker at spille en frygtssom hare, der trykker sig i en fjern plovfure.

Hvad mener regeringen f. eks. om Grækenland? Er den hidtidige indsats blevet fortrudt, giver USAs meget hjertelige holdning til det græske styre overhovedet ikke anledning til overvejelser i en regering, der deltager i en militæralliance med begge landene, men som i hvert fald hidtil har udtrykt megen modvilje mod magthaverne i Grækenland? Har regeringen heller ingen bemærkninger til Spaniens stadig stærkere integrering i det vestlige forsvarssystem? Ifølge de politiske myter skyldes det bl. a. hensynet til de danske regeringers principielt demokratiske indstilling, at Spanien aldrig er blevet optaget i NATO, men dette har altså ikke hindret et så stærkt samarbejde mellem visse NATO-magter og Spanien, at Spanien i realiteten er kommet med ad bagdøren.

Hvad med u-landshjælpen og hjælpearbejdet i katastrofesituationer? Ja, jeg ser i den skriftlige del af redegørelsen, at regeringen vil medvirke aktivt til en videreførelse af udviklingspolitikken, og at der vil komme en ny lov; det bliver man jo ikke meget klogere af, tværtimod, det er rene selvfølgeligheder. Har regeringen en politik på dette område, arbejder man virkelig med det? Eller er det meningen, at sparekniven skal ramme også dette felt? Man frygter det værste, ikke mindst efter den pengemæssigt lille, men principielt så vigtige sag om afvisningen af hjælpen til Jordan. Formelt kan regeringen naturligvis sige, at bevillingen var opbrugt, og at der ikke var mulighed rent teknisk for at få en ny bevilling, men argumentet gælder jo ikke: man havde uden videre kunnet få tilslutning fra alle partier til en ekstrapbevilling, som ville have gjort det muligt for hjælpeorganisationerne at komme i gang, inden de private midler begyndte at flyde. Så vidt jeg kan se, er sagen, at regeringen ikke har haft viljen, og det er det, som får én til at frygte, hvad der kan dække sig bag de manglende bemærkninger om u-landsbistanden.

Der kommer jo inden længe en redegø-